

# Η Ηριάννα και ο Νόμος

Του Γιάννη Βούλγαρη

Η Ηριάννα διώκεται χωρίς στοιχεία, κυριολεκτικά: η κατηγορία για την συμμετοχής της στους «Πυρήνες της Φωτιάς», στηρίχθηκε αφ' ενός στην στενή σχέση που (προφανώς) διατηρούσε με τον σύντροφό της. Ο σύντροφός της κατηγορήθηκε επίσης για συμμετοχή στους «Πυρήνες», αλλά αθωώθηκε ομόφωνα, σε χρόνο προγενέστερο από αυτόν της δίκης της Ηριάννας.

Το βασικό “αποδεικτικό” στοιχείο της αστυνομίας, ήταν ένα «μη πλήρες» δείγμα DNA. Παραθέτουμε σχεδόν ολόκληρη της συνέντευξη του δικηγόρου της Ηριάννας, κ. Μαντά, στον Νίκο Μπογιόπουλο του Real FM:

Μαντάς: «Τα ευρήματα, ο οπλισμός, που βρέθηκε στην Πολυτεχνειούπολη του Ζωγράφου, τον Νοέμβριο του 2011, ερευνήθηκε εκτενώς στα εργαστήρια της ελληνικής αστυνομίας, και διαπιστώθηκε ότι κανένα από τα ευρήματα δεν έχει χρησιμοποιηθεί και δεν έχει ταυτοποιηθεί, όχι μόνο σε δραστηριότητες των «Πυρήνων της Φωτιάς», αλλά σε καμία απολύτως παραβατική εκδοχή. Σε ένα, λοιπόν, από τα 49 ευρήματα, [...] υπήρξε ένα μερικό (μη πλήρες) DNA. [...] Μερικό DNA σημαίνει ότι βρέθηκε ένα μικρό τμήμα δείγματος DNA. Το πλήρες DNA, ως εύρημα, (του οποίου και πάλι η αποδεικτική αξία, από τους ειδικούς επιστήμονες, βιολόγους και γενετιστές, αμφισβητείται) σημαίνει ότι έχουν βρεθεί 16 στοιχεία, τα οποία ταυτοποιούν πλήρως το γενετικό δείγμα [...] του δικού μου [παραδείγματος χάριν] αποτυπώματος. Εδώ έχουμε ένα μερικό-μη πλήρες DNA (όπως η ίδια η έκθεση των εργαστηρίων της ελληνικής αστυνομίας το προσδιορίζει, δεν είναι δική μου προσέγγιση, υπερασπιστική), το οποίο σημαίνει ότι: Από τα 16 στοιχεία, τα οποία είναι προαπαιτούμενο να υπάρχουν στο σύνολό τους για να ταυτοποιηθεί το δείγμα με το πρόσωπο, στην περίπτωσή μας υπήρχαν μόνο 3.»

Ερώτηση δημοσιογράφου: Αυτό το δείγμα, το μερικό έστω, με αυτά τα 3 στοιχεία, υπάρχει σήμερα;

Μαντάς: «Δεν υπάρχει. Όχι [μόνο] δεν υπάρχει [...]. Ήδη από τότε, και αφού λάβαμε γνώση της δικογραφίας, το πρώτο που ζητήσαμε, ασκώντας νόμιμο δικαίωμα, ρητά προβλεπόμενο από την Ποινική Δικονομία, αίτημα το οποίο αποδέχθηκε ο ειδικός εφέτης-ανακριτής, και παρήγγειλε, έδωσε εντολή [...] ώστε η εξέταση του DNA να επαναληφθεί, [...] ώστε να επιβεβαιωθούν ή όχι τα αποτελέσματά της, ή εν πάση περιπτώσει να δούμε σε ποιο βαθμό είναι ικανό να αποτελεί στοιχείο αποδεικτικό. Είναι δηλαδή στο 30%, στο 40%, στο 50% ; Και η απάντηση που είχαμε, και που έχουμε [...] είναι ότι επειδή το δείγμα ήταν εξαιρετικά περιορισμένο ([...] το λένε τα εργαστήρια της ελληνικής αστυνομίας), ΑΝΑΛΩΘΗΚΕ στο σύνολό του κατά την πρώτη εξέταση, και συνεπώς, το δείγμα δεν μπορεί να διατεθεί για επανεξέταση. Ούτε καν, ως μοναδικό πειστήριο της δικογραφίας, να μπει στην διαδικασία του ελέγχου, και της επιβεβαίωσης από ειδικούς πραγματογνώμονες ή από τεχνικό σύμβουλο... [Με βάση] αυτό, λοιπόν, το εξαφανισμένο ή αναλωθέν μερικό δείγμα DNA, μια νέα κοπέλα, πανεπιστημιακός, βρίσκεται με κάθειρξη 13ων ετών στην φυλακή.»

Ο υπουργός Δικαιοσύνης δήλωσε μεταξύ άλλων: «οι δικαστές είναι άνθρωποι. Και οι άνθρωποι κάνουν λάθη». Όμως, η δουλειά του δικαστή συνίσταται στο να μην είναι άνθρωπος. Η δουλειά του αστυνομικού είναι επίσης μία τέτοια δουλειά. Δεν τίθεται θέμα προσώπων ή ατυχούς σύνθεσης του πενταμελούς. Η δικαστική εξουσία (όχι «Δικαιοσύνη») δεν έδειξε την Δευτέρα 17/7 «το πιο σκληρό της πρόσωπο», αλλά το πιο

ήρεμο, νηφάλιο και γεμάτο επιμονή πρόσωπό της. Αυτή η Δευτέρα ήταν από τις μέρες που το δικαστικό κύκλωμα επιβεβαιώνει την ισχύ του ως εξουσία.

Η απάντηση σε αυτό, δεν μπορεί να είναι η συναίνεση για την επιβεβαίωση της ισχύος μιας άλλης εξουσίας, της εκτελεστικής, έναντι της δικαστικής. Επίσης, δεν μπορεί να είναι η συμπόρευση με κάποιο “πολιτικό” μόρφωμα, το οποίο επιδιώκει να γίνει μέρος της συνολικής εξουσίας, και που προκειμένου να υπάρξει, ζητά την πιστοποίηση του δικαστικού κυκλώματος σε κάθε εκλογική περίοδο, αλλά και την χρηματοδότηση της δράσης του από το κράτος, αν ξεπεράσει το 1,5%.

Η εξουσία είναι κάτι εξωτερικό προς την κοινωνία, και όχι απλώς αντιτιθέμενο προς αυτήν. Είναι ένα αυτοτροφοδοτούμενο σύστημα παραγωγής σωτήρων και παραπλανημένων, κατήγορων και κατηγορουμένων, δεσμοφυλάκων και εγκλείστων.

Σήμερα, ο μόνος ουσιαστικός αγώνας είναι ο ακηδεμόνευτος. Ο αντιεξουσιαστικός του χαρακτήρας δεν είναι απλώς μία επιλογή, είναι ο μοναδικός δρόμος που δεν οδηγεί στην καπήλευση, τον καιροσκοπισμό και τον κατ’ επάγγελμα αριστερισμό. Οι καταλήψεις, οι αυτοδιαχειριζόμενοι χώροι και τα συντονιστικά δράσης δεν είναι απλώς απέναντι στον νόμο, βρίσκονται πέρα από αυτόν.

Ο νόμος υπάρχει, μόνο στο βαθμό που δεν είναι συγκεκριμένος. Όπως στην περίπτωση της Ηριάννας και του Περικλή, ο νόμος εμφανίζεται εκεί που όλοι όσοι αποδέχονται και αναπαράγουν την ισχύ του, κραυγάζουν ότι είναι απών.

Όπως μας λέει ο Foucault στον «Στοχασμό του Έξω»:

« [Το] να αμελείς, να ελκύεσαι [από το νόμο], είναι ένας τρόπος να εξωτερικεύεις και να αποκρύπτεις το νόμο –να εξωτερικεύεις την καταφυγή όπου κρύβεται, συνεπώς να τον ελκύεις σε ένα φως που τον κρύβει.

Αν ήταν προφανής [...], ο νόμος δεν θα ήταν πια ο νόμος, αλλά η γλυκιά εσωτερικότητα της συνείδησης.

Αν, αντίθετα, ήταν παρών σε ένα κείμενο, αν ήταν δυνατό να τον αποκρυπτογραφήσουμε ανάμεσα στις γραμμές ενός βιβλίου, αν μπορούσαμε να συμβουλευτούμε το μητρώο, θα είχε τη στερεότητα των εξωτερικών πραγμάτων.

[Τότε] θα μπορούσαμε να πειθαρχήσουμε ή όχι σε αυτόν: πού θα ήταν, τότε, η ισχύς [Δύναμη και παροντική λειτουργία: Ισχύον Καθεστώς] του, ποια δύναμη και ποιο γόητρο θα τον καθιστούσε σεβαστό; »

«Στην πραγματικότητα, η παρουσία του νόμου είναι η συγκάλυψή του.»

\* Ο Γιάννης Βούλγαρης είναι φοιτητής στο τμήμα Μαθηματικών του πανεπιστημίου Πάτρας